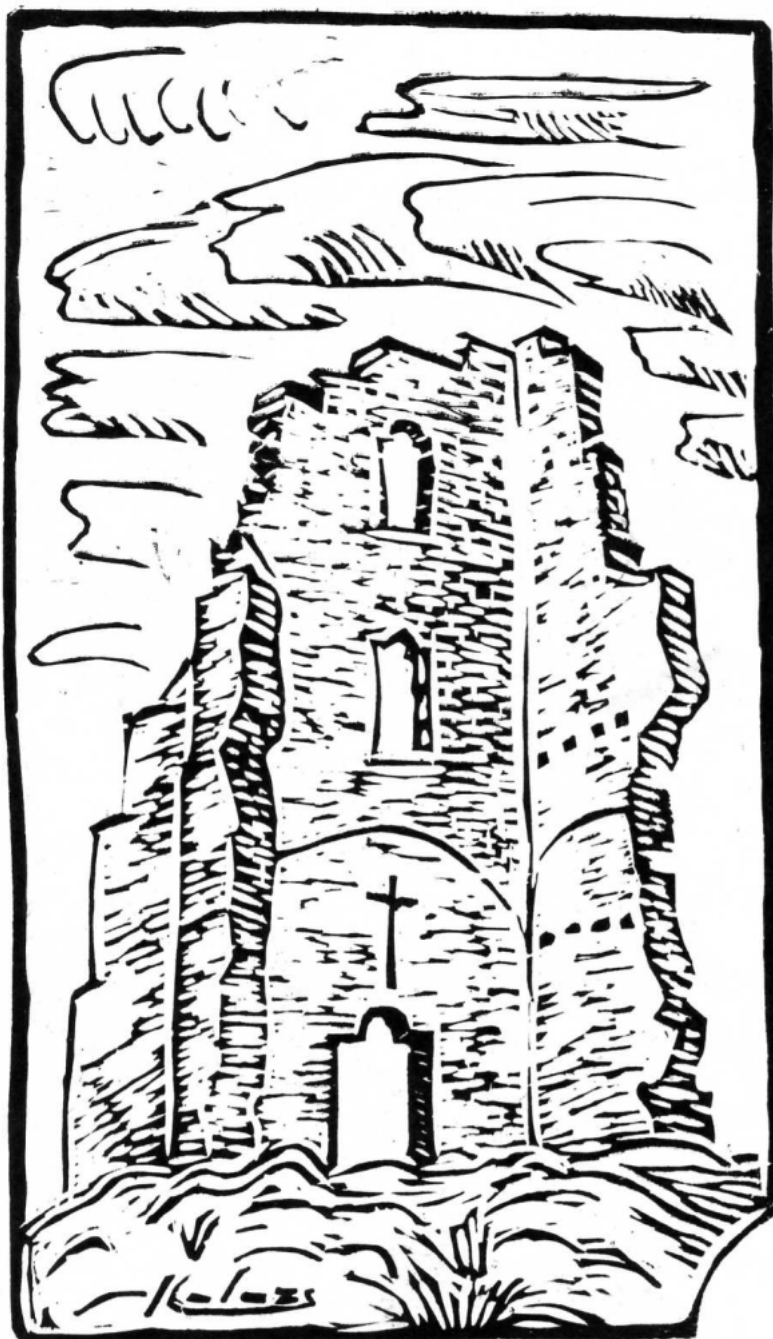

Hír-telen

hírlevél

Kolozs József Sándor grafikája

Mofácsi Józsefné Zsóka festménye

Domahidi Klára festménye

Z. Farkas Erzsébet: Örökös vándorút

„Az örökös vándorút véget soha nem ér – S ha nincsen gyökerünk – elvisz a szél!” (Bródy János)

Hideg szél fújdogál, de „életem vándorútján” mennem kell, oda, ahol várnak, ahová meghívtak. A Magyar Alkotók Internetes Társulásának és a Hegyaljai Alkotók Társulásának - az Aranyló búzaszemek c. antológiájának bemutatására - a II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtár ad otthont. A program igen vonzó, összejöveteleink ez évben már utolsó. A zimankós időben – jól felöltözve – elindulok egyik szeretett „gyökeremhez”. Biztatom magamat, ráadásnak megláthatom Miskolc karácsonyi forgatagát és fényeit is. A megyei könyvtárban elnökeim és szeretett tagtársaim fogadtak. Jólesett a meghitt meleg, a színvonalasan berendezett terem, ahol az asztalok megterítve, szívek kifényesítve vártak bennünket. Hála Istennek sokan eljöttünk, még fővárosi távolságból is. Az antológia bemutatót Majorváry Szabó Sándor a MAIT KHE elnöke nyitotta meg. Köszönetet mondott Kisgyőry Szabó Zsoltnak, a MAIT titkárának, aki 55 alkotó verseit, prózáit, fotóit és festményeit gyűjtötte csokorba. „Remélve, hogy a magok műértő és szerető termőtalajba kerülnek, hogy újra szárba szökkenve sokszorozhassák meg édesanyanyelvünk drága kincseit” – mondta elnökünk. Kazinczy Ferenc nyomdokain haladva magunkénak kell vallanunk Széchenyi István szavait: „Nyelvében él a nemzet!” Vallotta és cselekedte ezt Radnóti Miklós is – aki az Aranyló búzaszemek egyik ihletője. Ezt valljuk mi is – a MAIT tagjai – akik Alapszabályunkban „Célunknak tekintjük a magyar irodalom és más alkotó művészeti tevékenység támogatását, népszerűsítését, új értékek létrehozásának elősegítését.” E cél segítőjeként a vezetés három fiatal előadót – Tímár Bencét – Varga Esztert – Hangácsi Zsuzsát, az Északkelet-magyarországi Regionális Versmondó Egyesület tagjait, és dr. Vida Jánost, társulatunk tiszteletbeli elnökét kérte fel a versek, prózák előadására. Az antológia előszavát Koncz Ferenc a Megyei Közgyűlés alelnöke írta, amelyet Leskó Imre a MAIT alelnökének tolmácsolásában halljuk. Közreműködnek még: Domahidi Klára és Sallai Zsolt MAIT tagok. A műsor elkezdődött. Összpontosított figyelmünk új antológiánk előszavára irányult, amelyet alelnökünk olvasott fel. A gördülékeny előadás program szerint folytatódott, Tímár Bence adta elő Kazinczy Ferenc: A mi nyelvünk című versét, majd Radnóti Miklós: Nem tudhatom csodás gondolatai következtek Varga Eszter előadásában. A fiatalok átérezték a versek nagyszerűségét, öröm volt hallgatni őket. A betűk szépségeit megtörve következett Domahidi Klára éneke és Sallai Zsolt gitár- és énekhangja.

Bródy János örökérvényű dala könnyeket csalt a szemekben, főleg így karácsony előtt meghatott bennünket. Annaira ideillik a gondolat: „Az ember önmagában semmit sem ér. Ha nincsen barátunk, elvisz a szél.” Mi itt Társulatunkban barátként is együtt vagyunk. A kötetből elhangzott sok-sok vers, próza. Az Aranyló búzaszemekből kipergett a szeretet, a hazafias érzés, az ész játéka, a halandóság ruhája, az álmok tánca, a szerelem érzése, a leáldozott nap, az emlékek, a remények, az üzenetek, a boldogság, a segítségkérés és egy marék föld is. Nagy Edit: Minden költészet című versének utolsó két sora lehetne mottója ezen bemutatónak: „hol minden telve lehetne isteni csodával, ebben a szép s nagy: emberi családban.” A Szeretet dala pedig a közelgő ünnepeké. Úgy éreztem a kiválasztás nem lehetett véletlen, amely Sallai Zsolt saját szerzeménye. Előadásuk Domahidi Klárával mélységes csöndre ihlette a hallgatóságot, mivel a taps csak megható pillanatok után zúgott fel. A MAIT-on belül véget ért ez évünk vándorútja. 2009-ről elmondhatjuk, gazdagon kitöltik a Társaság zsákját. A megjelent antológiánk tetszetős piros-arany színű kivitele, a benne megbújó – színben ehhez passzoló könyvjelző – a szerkesztők jó ízlését dicsérik. Hír-telen hírleveleink III. évfolyam 3 számát ajándékban kapjuk, benne sok-sok értékes információval, szerzeménnyel. Első ízben jelent meg a MAIT KHE 2010-es könyv alakú színes naptára, amelynek közepét a tagság díszíti! Köszönjük a vezetés tagjainak ez évi termésünk összegyűjtését. Majorváry Szabó Sándor elnökünk szavaival élve „Az aranyló búzaszemek learatását, kicséplését és újraültetésének előkészítését” közösen, szépen megoldottuk. Karácsony felé közeledve kísérvén el bennünket a bemutatón elhangzott gondolat: „S ha nincsen gyökerünk, elvisz a szél!” és ne feledjük a Szeretet dalát...

P. Vargáné Mohácsi Kinga: Fellobbantott fákllya

A 2009 októberi idők napján a II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtárban rendezett nagyszabású kiállításon a több száz látogató halk beszélgetése közben figyelmes lettem arra, hogy Mohácsi Józsefné Zsókat, a MAIT alkotóműhely-vezetőjét a Semmelweis Kórház igazgató főorvosa Dr. Koleszár Lajos felkérte egy irodalmi est és kiállítás megrendezésére, mint volt kórházi dolgozót a karácsonyi ünnepély keretei között a nyugdíjasok és a kórházi dolgozók részére. A rendezvény december 18-án 14 órakor kezdődött a Semmelweis Kórház éttermében. A kiállításon részt vettek Mohácsi Józsefné Zsókan kívül Domahidi Klára, Vargáné Mohácsi Kinga, Majorváry Sz. Sándor és Kovács Péter festményekkel, Mohácsy D. Csaba fotókkal és Ötvös Károlyné üvegfestésekkel. Az irodalmi műsorban elhangzottak Mohácsi Józsefné Zsóka és Vargáné Mohácsi Kinga prózái, versei mellett Domahidi Klára, Majorváry Sz. Sándor, Mohácsy D. Csaba és Sallai Zsolt versei a szerzők, illetve Dr. Vida János előadásában. A műsor sokszínűségét Domahidi Klára, Sallai Zsolt és Dr. Vida János énekkel, gitár játékkal tették hangulatosabbá.

Az előadás csúcspontját a karácsonyi hangulat felidézésével a dolgozókkal közösen elénekelt „Csendes éj” zárta.

Több helyen is utólagos dicséretet és köszönetet kaptak az egyesületünket képviselő tagok a színvonalas műsorért, kiállításért, amit a Kórház Igazgatósága és Szakszervezete nevében Polyákné Jutka egy finom ebéddel és egy csomag szaloncukorral köszönt meg.

A MAIT tagjai nevében mi is köszönetet mondunk a Kórháznak és Mohácsi Józsefné Zsóka alkotóműhely-vezetőnek, hogy a színvonalas műsorral gazdagíthattuk egyesületünk hírnevét.

dr. Borosné J. Kornélia: Aranyló búzaszemek

„Manapság a magyar nyelvet folyamatos merényletek érik. Ehhez elég csak az utcára kimennünk, és rápillantani a boltok kirakataira, vagy meghallgatnunk közszereplőink rettenetes szófordulatait, és akkor még a televízió „sokszínű” népbütítéséről nem is beszéltem. Ebben a nehéz helyzetben nagyon fontos minden igényes magyar nyelven megjelenő alkotás.” – Olvashatjuk Koncz Ferenc, a BAZ megyei Önkormányzat alelnökének sorait az Aranyló búzaszemek című antológia bevezetőjében. Valóban, manapság felüdülés a kezünkbe venni egy olyan tartalmas kiadványt, mint a Magyar Alkotók Internetes Társulása és a Hegyaljai Alkotók Társulása kiadásában évről évre megjelenő antológiája, melyben az irodalmi művek mellett az alkotók által készített festmények, fotók is gazdagítják, színesítik a tartalmat. Az alkotók 2010. február 20-án délután várták a vendégeket a Művelődési Házba, ahol bemutatták az Aranyló búzaszemek címet viselő, 2009-ben napvilágot látott antológiájukat.

Majorváry Sz. Sándor, a MAIT elnökének szavai nyitották meg a rendezvényt, köszöntve a megjelenteket és röviden ismertette a kiadvány létrejöttének történetét. Frissítő és pogácsa mellett, a Kaméleon Musical Gyermekszínpad tolmácsolásában, dalokkal színesített műsorban hallhattunk ízelítőt az alkotók verseiből, prózáiból, melyek több témakörbe tagolódva, hol megmosolyogtatták, hol elgondolkodtatták, hol könnyeket csaltak a hallgatóság szemébe.

Az emeleti kiállítóteremben az egyesületek alkotóinak munkáiból összeállított bemutató várta a vendégeket. A kiállítást Dr. Vida János, a MAIT tiszteletbeli elnöke nyitotta meg, aki sorban bemutatta a művek alkotóit, könnyed beszélgetést kezdeményezve velük munkásságukról, terveikről, kellemes, baráti hangulatot adva a rendezvénynek. Domahidi Klára és Majorváry Sz. Sándor gyönyörű festményei mellett távolról jött alkotók műveit is megcsodálhattuk: Ötvös Károlyné Marika, aki Szentistvánról érkezett, varázslatos, matyó mintákkal megfestett üvegtárgyait hozta el a kiállításra; Kolozs József Sándor a hajdúböszörményi templomokat bemutató festmény-sorozatot és antikolt cseresznyefa szobrait állította ki; Leskó Imre tarcali fotós, természetéről készült fotóit küldte el a bemutatóra.

Köszönjük a lehetőséget, hogy napjaink „televízió-uralta” világában ízelítőt kaphattunk a hangok, színek és formák emberközeli megnyilvánulásából is!

Képek a rendezvényről (Aranyló búzaszemek antológia bemutató, Tiszalúc):

Majorváry Sz. Sándor és Dr. Vidá János

Kolozs József Sándor szobrainál

Mohácsi Józsefné Zsóka: Szükség van-e példaképre?

Carl Zimmerman társadalomtudós 1947-ben írt egy korrajzot. Többek közt arról írt, hogy a mai embernek nincs igénye példaképre. Engem akkor, mint fiatal író nagyon megragadott a mondanivalója. A Széphalom miskolci írók lapja szerkesztőjével vitakoztunk, hogy Széchenyi István volt a fiatalok példaképe. Az akkori miskolci írók a Kazinczy úti kávézóban – az akkori Pilvaxban – gyűltek össze, akkor Szekrényesi Lajos volt az elnök és Bihari Sándor a titkár. A Széphalom szerkesztője Gyárfás Imre volt. Bihari Sándornak, mint titkárnak fő programja volt, hogy rendszeresen híres, kiváló írókat, embereket hívott közénk, hogy a fiatalok tanulhassanak tőlük, széles látókörűek legyenek. Én ezt jónak éreztem, csak úgy szívtam magamba oktatásukat. Itt ismertem meg, a köztünk gyakran megfordult, fiatal Fekete Gyulát – levelét még ma is őrzöm –, Gergely Mihályt, Szabó Lőrinc, Kossuth-díjas író. Többször jött Budapestről Déri Tibor, Tabi László, Dr. Nemeskürty István előadást tartani.

Mi, a helyi írók sokat emlegettük Szabó Lőrinc irodalmi estjét, ahol Nagy Attila színművész adta elő a verseket. Társaságunkba járt Bod Andor Tamás, Benedek Miklós, Borsodi Gyula, Kuzmány Gusztáv, Holdi János, Tabi László, Akác István, Baráth Lajos, Dr. Kabdebó Lóránt stb.

Jelenleg a MAIT alkotóműhely-vezetője vagyok, 39 kiállításom volt, 15 antológiában, 3 önálló kötetben szerepelnek írásaim.

Hogy szükség van-e példaképre? Igen! Ezért is közöltem e gondolatmenetet, megtaláljuk őket, ha visszaemlékezünk, ha nyitott szemmel járva meglátjuk őket magunk körül.

Mohácsi Józsefné Zsóka festménye

Szalay Anikó: Jöjj tavasz

Jön-e már a tavasz,
e sunyi, megbúvó ravasz?
Napsugár áldásos melege
újult erővel duzzadó rügyeken?

Hol a tavasz, a remény,
fagyos tél után csókoló fény,
mely hirtelen ó, mindent betölt,
s mint tündér játszik
a dermedt föld fölött?

Jöjj tavasz, annyira vártunk!
Ablakunk nyitott már, kitarult,
Szökj be a széllel, illattal, zenével,
Szívünket töltsd el Isten békéjével!

Bari Gábor: Ő terólad el nem feledkezik,

Fogolyként duzzog tél ölen Kikelet.
Egyedül maradt sötét barlangjában
bízva, majdani szabadulásában,
mint szigeten feledett számkivetett.

Égre tolulnak vízterhes fellegek
és ha színes szivárványt már látva-lát,
ujjong véle s örvendez ember, világ,
hol rezzenetnyi szellő is lengedez.

Valaki fölemeli áldó kezét,
létté válik a halottnak hitt nemlét
és láttán, pár ember, a földre borul.

Szoros a hely, hol új fakadás ébred.
Tavasz, ha felkacag új szerelmének,
éhezőnek enni ad s rab szabadul.

Fazekas Imre Pál: Szépszemű csodák

tavaszt pelyhez már a szellő
álomteli képet szór bőkezűen ránk
szétáradnak az új fények
és a márciusi szárnyakon
édes mézet erőt formálnak
a napfényre tört illatok
varázsforrásokból csordogálnak

csillognak villognak a dallamok
virágnyelven csicsereg a levegő
a térség csupa kékség vágy szeretet
ahogy összefutnak a gondolatok

felsőhajtának az erdők
ünnepi ruhát öltének a fák

ölelő karokra vágynak a mezők
csókokra várnak a szép szemű csodák.

Bor István Iván grafikája

Dr. Gaál Ernő: Tavasz első madara

Amit ma reggel láttam, kérem,
Mint esemény nem túl érdekes,
Most mégis elmesélem.

Csöndben léptem az utcára ki,
Kíváncsiságom készítetett egy
Fára feltekinteni.

Tujafán madárkát láttam én,
Játékos szélben ringatózni
Egy törékeny ág hegyén.

Lenézett rám e parányi lény,
Csillogó szeméből tündökölt
Ábrándos mennyei fény

Mint élő csendélet háttére:
Fehér felhő s kék ég előtt folyt
Hangtalan terefere.

Rabul ejtett e pompás látvány.
Önkívületben álltam ott, mint
Sóvá dermedt bálvány.

Egymásban némán gyönyörködtünk.
Vártam, hogy felcsendül torkának
Zengő hangja felettünk.

Köszönti a mámoros tavaszt
S elbűvölő szép énekével
Álmos rügyeket fakaszt.

Ám ő másképpen gondolkodott
S egy szomorkás-bús pillanatban
Már faképnél is hagyott.

Sajnáltam e bájos madarat,
Ki után egy szállongó pihén

Jeney Endrás: Táncolni, járd a rétet

Mivé lett tündéerkertünk rózsafája? –
Bús, télrovar-lerágta túskeárny.
Napfényt rabol hamis-selyem ruhája,
Homály-gubóból szürke lepkeszárny.

Hová tűnt lánykebleknek szüzi bája? –
Pucér fillér kínálja fel magát;
Mocsárvilágok bűnmaláriája
S kéjláza hív: no jer, karomba hát.

De mért sietnél bűnbe balga lélek?
Harkály dobol, sivít a fecskeének –
Rovar nekik csak édes jófalat.

A láp helyett, táncolni, járd a rétet.
Tavasz sugára rajzol égre kéket,
S a szél vidám, – fehér szoknyába kap.

Barna András grafikája

K. Fekete István: Add meg Uram!...

Adj szép álmot a szendergőnek,
Adj örömet az ébredőnek,
„Adj emberséget az embernek!”

Adj még több bölcsességet,
Okos gondolatot,
A Földön szabadságot!

Ami a lábnak és kéznek már teher,
Adj erőt a gyengének,
Adj értelmet az életnek!

Adj becsületet a becstelennek,
Adj szerelmet, akit nem szeretnek,
Adj könnyebb életet a szenvedőnek!

Szirének hangján énekelj, s dalolj!
Szívhez szóló dallamot,
Álomba ringatót.

Kisgyőry Szabó Zsolt: Egy tavaszi reggelen

A vak holdfényben sütkérező
természet dermedten állt a tavaszi
égbolt még pislákoló csillagai,
a Tejútrendszer alatt,
mikor a pirkadat s ködmező
a vén vidékre szaladt.

A hajnali köd, mint tűzvészből
gomolygó, ezüstös színű füstfelhő,
fedte be az álmából ébredező
tájék minden rejtékét,
míg a végtelenség mélyéről
fény nem érte fellejét.

Pillanatok lebegtek a múlt
kietlen idősíkjának porában,
s percek pihentek a jövő nyomában,
ahogy csillagunk képe,
mint Bereniké haja, lehullt
az ég s föld peremére.

S mintha szerelmet esőznének
sugarainak tompa nyalábjai,
úgy melegedtek fel hűvös tájai
egy forrongó világnak,
melynek növényei fényt kértek
a jövőnek és mának.

Így derengett az élet reggel,
a napfényporos föld felszíne felett,
amíg a Nap lassan fölemelkedett
a horizont keblére,
bearanyozni friss meleggel
a vidéket estére... –

Szép volt a ragyogó reggel, szebb,
mint a legszebb szerelmes lelkű álmom,
melynek képét talán még megtalálom
számtalan sok éjszakán,
hogyha elmerengek szeretett,
hű hitvesem ajakán.

S szerelmes, szende álmainkban
ott leszünk majd, talán, míg kéz a
kézben
repülünk a végtelen messzeségben,
egy fényűző fellegen,
hol elmerülünk vágyainkban
egy tavaszi reggelen...

Lantos Tímea: Zászlót bont

Ha véres kabátját leveti az alkony,
csillagok pislognak
fekete, szakadt paláston át,
az álom szétteríti szirmait,
s béke úszik a szívekben már.

S rezegve vedli fagyos ruháját,
a harcos február,
átfagyva, reszketve,
mint síró gyermek anyjára,
ő a megváltó márciusra vár.

S lassan belopózik a holnap
új hajtást ígérve,
zászlót bont az örök megújulás.

Leskó Imre: Nyitni-kélek!

Küszöb előtt áll a tavasz,
Átlépi-e ki tudja?
Mert oly kifürkészhetetlen
A természet nagy útja.

Dalos madár teret foglal,
Hímek dala messze száll,
Megérzi a kikeletet
Süni, vakond és madár.

Fenyőről, száraz kóróról
Alá hullott már a dér,
Rövidesen, szégyenkezve,
Eltakarodik a tél.

A hoinapi fuvallatnak
Az íze is más lesz már,
Fellélegezve érzed meg,
Bolydulni kész a határ.

Gyors patakok, csermelyecskék
Tiszta vize fut, csobog,
Fiatalnak, időseknek
Szíve hangosan dobog.

Sötét verem hűvös mélyén
Csirázik a „pityóka”
Tervezgető gazda vérét
Pezsdíti az itóka.

A napokban, még a havon:
Lezajlott a macskanász,
Kóbor kutya utcán tüzel,
Reá is vár a nagy Ász.

Ennyi erotika láttán
„kutyabajom támadott”
Párnélküli gyakorlatra
Mégsem vagyok kárhozott.

Barna András grafikája

L. Gál Mária: Emlékezz

Rablánc hullt a földre, kard villant az égre,
szabadságvágy költözött a magyar szívekbe.
Kik névvel és névtelenül
áldozták életük önzetlenül,
kivívták, hogy rájuk emlékezz rendületlenül!

Puskapor, csatazaj, honvéd és nemzetőr,
a lelkesült sereg mindig előre tör.
Kik névvel és névtelenül,
áldozták életük önzetlenül kivívták,
hogy rájuk emlékezz rendületlenül!

A bukás elkerülhetetlen, a földet vér áztatta,
a megtorlás a reménykedőt is elhallgattatta.
Kik névvel és névtelenül
áldozták életük önzetlenül,
kivívták, hogy rájuk emlékezz rendületlenül!

1848 Te üstökös csillag, utat mutattál:
harctól, haláltól el nem tántorodtál.
Időben kik névvel és névtelenül
áldozták életük önzetlenül,
kérek, rájuk emlékezz, rendületlenül!

Barna András festménye

Gál Halász Anna: A százados úr kávéja

A nyári hadgyakorlat idejére az erdő megtelt a gyakorlatozó katonák sátoraival. Az erdő vadjait láthatóan nem zavarta, mert hol egyik, hol másik sátor körül feltűnt egy-egy mókusz fáról, fára ugrálva. A tiszti sátor előtt a gyakorlatot vezető százados kártyázott két hadnaggyal. A vasárnap a pihenésé itt a seregben is.

Ebéd után voltak. A gulyáságyú terhét a kiskatonák már egy cseppig elfogyasztották.

Az erdő közel van ahhoz a tisztáshoz, ahol gyakorlatoznak. A táborhely a kis erdei patak két oldalán helyezkedik el. A dombosabb északi oldalt, ahol a tisztek sátorai álltak, egy keskeny palló választotta el a közlegények hatalmas sátorától.

– Tóth közlegény, jöjjön ide hozzám! – Kiáltott a százados.

A megszólított azonnal oda is futott és tisztelgett.

– Parancsára, százados úr.

– Menjen és kérjen nekem egy kávé a konyhában, és azonnal hozza ide!

– Igenis, százados úr.

Néhány perc. A pallón átszaladva megérkezett a kávé.

– Mit csinált maga ügyetlen? Mind kiloccsantotta a tányérra, most azonnal hozzon egy másikat, és ezt a mocskos tányért vigye vissza, lötyög a kávétól. – Rázta le a kezéről a rácsöpögött kávécseppeket a százados dühödten. A kiskatona újabb kísérletet tett, hogy a keskeny pallón áthaladva a csészébe marasztalja a gőzölgő folyadékot, de mire oda ért, az már újból kiloccsogott.

– Maga egy kétbalkezes hülye, már egy kávé felszolgálása is meghaladja a képességeit.

A precizitásról híres, rettegett százados egyre jobban belehevült a mondandójába. A többi katona visszahúzódott a sátorba az éktelen kiabálás hallatára.

– Micsoda katona lesz magából, ha még egy ilyen jelentéktelen feladatot sem tud végrehajtani?

– Hagyd már Árpád, nem látod, hogy fél tőled a szerencsétlen, reszket egész testében.

Hív egy másikat.

– Sándor közlegény, jöjjön ide! Maga képes rá, hogy hozzon nekem egy kávé a konyhából, úgy, hogy ne locsolja ki a tányérra?

– Igenis, százados úr! – Csapta össze a bokáját tisztelegve.

– Na, majd meglátom. Futás azonnal!

A kiskatona kávéval a kezében a pallóhoz ért. Egy pillanatig megállt, és azon gondolkodott, hogy mi lesz, ha mégsem marad a kávé a csészében, és őt is leszidja a százados. Az nem fordulhat elő!

Ő nem az a katona, aki ilyen egyszerű feladatnak ne tudna eleget tenni. Hirtelen elhatározással a kávéscsésze fölé hajolt, egy nagy kortyot felszívott a szájába, és amikor átért a pallón – még az út kanyarulatában, hogy meg ne lássák, magától értetődő természetességgel visszaeresztette. Odavitte a századoshoz.

– Parancsára, százados úr, a kávéja.

– Rendben van, fiam. – Nyugtázta elégedetten. – Ezek után mindig maga fogja hozni a kávémat.

Mohácsi Józsefné Zsóka: Morzsák a vonat fülkájéből

Gréti a vonat ablakából jól kihajolt, a szél felborzolta a haját. A fülke belsejében négy férfi a politikáról vitatkozott. Egyik férfi hangosan emlékezett vissza egy 2004-es Friderikusz műsorra. Külföldi tudósok az európai klímaváltozásról beszélgettek, hogy milyen Golf-áramlat közeledik 2010-ig. Először szárazság, felmelegedés és tönkre megy a gazdaság, fogyni fog a vízkészlet. 2010 után lehűlés lesz. Friderikusz idegesen felkiáltott: az lehetetlen, 2010 itt van a nyakunkon. „Hát” vette át a szót a szőke férfi. Gréti leült és a haját igazította. Így a beszélgetés hirtelen abbamaradt, mind a négy férfi szemügyre vette a feltűnően csinos nőt. A szőke férfi törte meg a csendet kb. 1 óra múlva.

– Megérkeztünk Dévára, ajánlom nézzétek meg a várat közelebbről, felmenni a keskeny ösvényen lehet.

Először szólalt meg Gréti:

– Hát más út nincs?

– De van, csak így romantikusabb. – felelt, és hosszasan végigmérte Grétit a szemével.

– Déva vára felejthetetlen, én Zsill völgyéből jövök, óriási hegyvidékről. Egy magaslatról lenézni tudom milyen élmény egy örült mélység felé, lenyűgözően vonzó! Este felmenni a Déva várába, csodálatos fénynyalábok villognak föl.

– Mi az a fénynyaláb? – kérdezte a jól öltözött szép nő.

A négy férfi ijedten nézett rá, megdöbbenve, hogy ennyit nem tud! A nő iránti érdeklődés eltűnt az arcukról, eltűnt a varázs, az intelligens férfiak nem tudták elviselni a butaságot, a XXI. században ennyit nem tudni – morogta magában az egyik úriember.

A vonat robotgott tovább, házak tűntek fel, ahogy közeledtek a vonat lassítani kezdett, majd megállt. A szőke férfi még annyit mondott az útitársainak:

– El ne felejtsék Déva várát megtekinteni, ahol Kőműves Kelemennét befalazták és ott pusztult el a várban. S ne felejtsék el, hogy magyarok vagyunk! A vonat megállt, az emberek tolongani kezdtek kifelé. A peronon hangos román beszéd volt hallható, itt Déván már regáti románok éltek. Majd mindenki sietett a maga útján tovább.

Vné Mohácsi Kinga: Éljen a király

Bergengócia királya
hátraarcot kiált
Szamárháton lovagol
élteti önmagát.

Felséges úr, sokáig élj
kiáltja vakon a nép
amit teszel minden csak kár
célod: pusztuljon, ki szegény!

Királyi zsebed lyukas
erszényed bezzeg tele
Szegény jobbágy, munkás, paraszt
elvakít királyod öndicsérete!

LuKácsné Emmike: Ajánlások

Leírni az igazat csak tiszta szívvel lehet.
Örömet okozni verseimmel, igaz szeretet.
Az író kezét az Isten vezeti!

Kis verseimet annak ajánlom,
Ki jó szívvel olvassa ezen kis írásom.
Kívánom, hogy sokáig forgassa,
Legyen segítségére, ki ezt neki írta.

Kinek gyermekkorra szeretetben telik,
Az a felnőttkor keserveit könnyebben viseli.
Visszagondol a múltra,
S igyekszik boldog leni újra.

Kinek e verseskötetem ajánlom
Kívánom, legyen élete boldogság,
Béke, egészség és álom.

Az a gyermek, kinek élénk a fantáziája,
Őt az Isten írásra küldte a világra.

Szegő András: Kikeletkor

Tavaszt ígérőn süt a Nap
Fényével köszönt a reggel,
Belopakodott böjti szél
Árad szét langyos meleggel.

Duzzadó tavaszi rügyek
Mind csupa élni akarás,
Látni vége van a télnek,
Ez már itt a feltámadás.

Hókupacok imitt-amott,
Piszkos latyak van körülötte,
Télből kilépő veréb had
Napfürdőt csinált belőle.

Hosszú árnyékok nyúlnak el,
Ha magamra lépek se fáj,
És a szél lengette fáknak
Árnyéka mókás, csupa báj.

Hóvirág dugta ki orrát
Őszi avar ül körülötte,
Szirma csábítón fehérlik
Ő tavasz első szülötte.

Lelkem előnti a hála
Csodálatos e kikelet,
Örülök, hogy megérhettem,
Érette ezer köszönet.

Rambács Istvánné: Lélektől vezetett

A várva várt nyugdíjas évek nem csak a megérdemelt pihenést hozták el, hanem a sok testi nyavalyát is. Megkopott csontjaink fájnak, sajognak, így bizony kénytelenek vagyunk lemondani a lelki vágyainkról is.

Mindig templomba járó ember voltam, és vagyok ma is. A hitemet gyakorolni és átélni, számomra ez az éltető erő. Felüdülök, megnyugszom minden egyházi esemény, vagy alkalom után. Így volt ez idén január utolsó hetében is, az ökumenikus alkalmak estéjén. Gondolatban egész nap készülődtem az esti alkalomra, de az időjárás megpróbált elriasztani. Esett az eső, csípős szél fújt. Eléggé messze lakom a templomtól, így csak vívódtam magamban: elinduljak-e? Már négy óra is elmúlt. Nem öltöztem, csak szomorúan ücsörögtem, nem volt kedvem semmihez. Fél öt körülcsengetett valaki. Magamban beszélgettem kifelé készülődve, még gyorsan egy fejkendőt is felkötve, – ugyan ki lehet az ebben a zord időben? Meglepetésemre a Tiszteletes úr állt a kapuban. Ez nem lehet véletlen. Az Úr küldte e szavakkal: „Itt jártam az utcában, családlátogatáson voltam. Gondoltam, ha el tetszett készülni, elviszem, hogy ebben a rossz időben ne kelljen gyalogolni.”

Hát egy kicsit a lelkem mélyén szégyenkeztem, hogy nem voltam felöltözve templomi viseletbe. Beinvitáltam a Tiszteletes urat, ha vár öt percet, elkészülök. Így is történt, s már indulhattunk is. Mikor a templomköz feljáratához értünk, láttuk, hogy ernyők alatt esőben, szélben milyen sokan várakoznak a bebocsátásra. Hinni kell, és bízni kell, ha valahová nagyon vágyakozunk, Isten megadja a segítséget. Nekem megadta. A Tiszteletes úrnak arra is gondja volt, hogy istentisztelet után valaki hazavigyen. Így minden este részt vehettem az ökumenikus imahét alkalmain. Az utolsó estén szeretetvendégséget adtunk minden felekezeti híveinek. Jól esett az asszonytestvérek biztatása, hogy ha már a testi erőm meg is fogyatkozott, legyek közöttük, az nekik is biztonságot ad. Köszönöm, hogy így éreztek!

Az Úr Isten jóságos keze munkálkodik mindig közöttünk!

Sallai Zsolt: A szeretet dala
dalszöveg

Az élet sokszor gyöttelem,
van úgy, hogy állandó küzdelem.
Ha néked most könnyebb, s jól megy sorod,
ember légy, megbánni nem fogod.

A felszínen zajlik az élet,
alig találsz menedéket,
mi tényleg fontos és igazán kell,
az a mélyben döntődik el.

Az emberi szív szurdokában,
kicsiny ház áll egymaga,
ha forrását végre megtalálja,
felcsendül a szeretet dala.
Ha élő forrását megtalálja,
felcsendül a szeretet dala.

Minden dolog a szívből fakad,
jó tűz nélkül csak salak marad.
Ha nincs szeretet, az csak kiszáradt patak,
lehetsz tárház, vagy hétre zárt lakat.

Ha látod egy lélek elmerül,
bárki az ne hagyj egyedül,
segíts ő rajta, amíg módodban áll,
nehogy elnyelje őt a halál.
Segíts ő rajta, még ha nem is kiált,
talán lesz, ki érted is mond imát.

Ha bántanak, bocsásd meg,
akárhogy is fáj, s talán lesz,
ki néked is megbocsát.

Szád-váry Margit: Nosztalgia

A Hernád partján születtem,
ott szőtte színes szálait
rég gyermekkorom.
Szerető szülők, barátok vettek körül,
kiknek kapuja mindig nyitva állt,
csendes békesség kísért utamon.
De szép is volt!

Friss tavaszi szélben
zöld fűben görögtünk,
nyáron a Hernádon
akárhol átkeltünk,
őszi verőfényben vígan szüreteltünk,
téli hóesésben csengős szánra keltünk.

Hétköznap várt ránk az iskola,
vasárnap templom-harang,
esténként fonóba indultunk,
és nyitott ajtónál aludtunk
éjjel a sok békés csillag alatt.

Elmentek szüleink, fogynak a barátok,
testünk és lelkünk már csupa ránc,
kapunkat, ajtónkat jól kulcsra zárjuk,
mert erőszak önti sarát.
Ebben a gépes, könyöklő
pénz-érdek szabdalta világban
színeset álmodik,
és boldog lesz az unokánk?

T. Fiser Ilárikó: Igaz szerelem

Egekig felér a lángoló tűz
Szikrái csillagokkal fénylenek
Olthatatlan vágy varázsos világa
Lelkünket betöltő végzetek

A tűz nem alszik míg tápláléka
Nap mint nap megterem
Apró ágak mindkettőnk kezéből
Örök parázsként őrizve meg

Egy rönk s a láng újra lobban
Lelkünk ismét egymásba szárnyaló
Szívünket melengető örök parázs
Együtt őrizve sosem hamvadó

Tisztelet és elfogadás az ág, a rönk
A szeretet az, mi minden nap ráteszi
Egymás szabadságát is vigyázva
Ezt egyikünk szíve sem feledi

Kolozs József Sándor grafikája

Z. Farkas Erzsébet: Túl az ötszázon

A „nyugtalan vándorlélek” Bari Gábor íróársam könyvét olvasom. Lilás színe, vastag borítása és a címe már megpillantásakor megtetszett. Olyan nőies. Csodálkoztam is magamban ezen. Ugye a látszat néha csal! – véli a közmondás. Így voltam én is, mert Bari Gábor ÁRNYAK TÁNCA c. könyvének olvasása közben egyáltalán nem könnyed, nőies verseket találtam. Belemélyedtem. Egyszerre két-három versnél többel nem tudtam „megbirkózni”. Teltek a napok, hetek, miközben az íróasztalon lévő könyvet elő-elővettem. Istenem? Mikor kerülhet végre a könyvespolcra?! Egy híján kétszáz oldal. Nem kevés, inkább sok. Már a 81. oldalnál tartok a Szerelem-mezsgyék-nél, majd megnézem a Nyárutót Lillafüreden. Az írói képzelet a költő mellé sodor az Indiánnjár utánig, aztán elrepültem Együtt a madarakkal. Újabb időkihagyás, majd nekifutás a 117. oldalon a költő Születésem napjáig. Olyan vers ez is, amelyen nem lehet gyorsan túllépni. Egy élet tizennyolc sorban. „A ráparancsolt becsület” megtette hatását, ezért „csókokat küld reá az emlékezet” Hogyan lehetne ezt gyorsan olvasni?! Azért két hét múlva eljutottam a 143. oldalon lévő A gyönyör ára című vershez. Ebben a hét sorban a költő összezsúfolta, amit a nő és férfi kapcsolatáról oly sokat hallunk. Mosolyt csalnak arcomra a sorok. Újabb olvasási szünet következik. Rácsodálkozom önmagamra, hiszen könyvet ilyen sokáig még nem olvastam, próbálom megerőltetni magam, így jutok el a 173. oldalon a Rögton írt meséig. Eszembe jut kis unokám, aki alig kétéves, de már észreveszi a rímes meséket, verseket, amelyeket jobban szeret. Na ez a vers nagyon tetszene neki is, talán nem értené még, de „felderengene vágya nyoma”. Eltelt az év, vége a karácsonynak, beléptünk az újévbe. Eljött vízkereszt is, mire a 193. oldalra eljutottam. Várj még! – kéri a költő könyvének utolsó versében. Mosolyogva olvasom, dehogy várok, már alig vártam, hogy a végére érjek. Azonban a verssorok értelmezésén elidőzve mégis sajnáltam, hogy a végéhez értem. Talán ezért a tartalomjegyzéket és a köszönetnyilvánítást is elolvastam, hogy egyetlen betű se maradjon ki. Tehetem végre a könyvespolcra. Tenném, de szűk a hely. Rendszereznem kell. Most nincs időm, majd holnap. Maradjon még egy napig az íróasztalon, ahol három új könyv vár olvasásra. Eljött a másnap. Újra kezembe veszem a lilás kötetet. Beleolvasok. Mit gondolnak kedves olvasók, hol nyitottam ki? – mint a „Hol a kisördög hál” című versnél. Leülök, pedig a polcot kellene átpakolnom. De újraolvasom a verset, és olyan, mintha először olvasnám. Valóban olyan – hat versszakos háromsoros vers ez, amely láttatni enged egy horgászt, egy sellőt és kínzó szomjúsággal egy sosem lelt célt. Látom a kisördögöt, amint belepillant a zöld színű tóba, amelynek hatása, hogy a kacér nőt még csábosabbá varázsolja. Igen. „Szép volt ez a nap... de nem várom itt a holnapot!” A költő lemond a kísértésről.

A csalogatásról viszont most én nem mondok le. Előkeresem az *Árnyak tánca* címadó verset. Kíváncsi vagyok magamra, most másodszori olvasásra milyen hatást vált ki belőlem? Elámulok érzéseimen. Teljesen új, mélyebb érzésekkel olvasom, mint mondjuk három héttel ezelőtt. Igaz lehet az a karácsonyi – egy gyertyáról írott versem, ahogyan még a gyertyaláng sem ég egyformán sohasem a szívekben.

Bari Gábor *Árnyak tánca* c. verseskötete mindig újra és újra tud valami mást is nyújtani. Az olvasás gyönyöre – főleg egy-egy rímekbe szedett vers betűzgetése olyan, mintha a költővel együtt barangolnánk betű-álmokban, betűcsillagokban, betű-fényekben, betű-cserepekben, betű-végtelenben. Olyan ünnepi beszéd, amelyben a költő az őt körülvevő természet láttán önmagára eszmél. Kicsiszolt gondolatok, amelyek ilyen gyorsan nem juthatnak el a leggyorsabb vonattal sem – mondjuk a felhő-suhanáshoz! A *Kereslek Uram* c. vers szívem gyönyörűsége. Jó érzés, hogy a MAIT tagok között egyre többen felismerik, hogy „mindenkit vár a Teremtő Lélek.” Igazán jó hasonlat a gyertyafényhez mérni az *Árnyak tánca* c. verset, amikor a költő gyermekkorának halovány emlékvilágából indul. A gyertya még mesés egész, nincs meggyújtva, nincs még árnya. Aztán amikor már ég, az árnyék hol ide, hol oda lobban. Reménnyel, bizakodóan ég, mesés a varázsa. Olyan, mint egy gyermeké. Aztán elindul az „Árnyékokat, nőttet napszállati idő...” a faggyú lecsorog a gyertyán „várva időközön, a végső számadásra”.

Burkolt árnyak, „rönkhasábok”, beleölt ősballada álmok. Valami végső számadás vártán, isteni segítség híján félelmekkel telt ki „napjaink világa...” Bari Gábor költő nem véletlenül választhatta ezt a verset címadóként. Benne van egy egész emberöltő gyertyalángja.

Költőtársam minden versével barangoltam, mindegyikről lehetne hosszan regélni, sokkal hosszabban is, mint maga a vers. Olvasásukkor, mint a gyertya fénye, mindig más-más érzések táncolnak bennünk.

Nem hagyom ki mégsem a hátsó könyvborítón lévő *Túl az ötszázon* c. vers négy versszakát. Bari Gábor őszinte önmagához és az olvasóhoz. „Sok vagy kevés... – nem gond nékem a verselés” Nem kételkedünk ebben, bebizonyította, hogy örömét leli a betűkben. De igazán csak akkor lehet mindezt megfejteni, ha az olvasók, mint vándorlelkek, Bari Gábor *Árnyak tánca* c. kötetének betűit bejárják. Bepillantanak a sorok mögé, meggyújtják lángjukat, hogy az árnyak tánca beragyogja a nagy természetet, így Túl az ötszázon...

„Földüzenet harsan fűzű légben
égi mosoly árad, rügyön, gyökéren.”

(Bari Gábor)

Majorváry Sz. Sándor: A majorvári tündérek

Álmosan gomolygó ködöt
izzad a hajnal
vörös tekintetétől
a völgy mélyén
csendesen csobogó csermely.

Áttetsző, hús vizén
múltba révedő szél
a majorvári tündérek
önfeledt játékában
tüzes táncra kél.

Hallom vidám kacajuk
a vadvirágok ábrándos,
bódító sóhajában,
örömkönnyeiket fakasztva
bársonyos szirmukon.

Látom kecses alakjukat
tovaszökkenni az ébredő nap
melegen simogató sugarain,
csábító mosolyukat
a bimbózó tavasz
szerelmes beteljesülésében.

Érzem a megfáradt idő
fel-felrobbanó újjászületését
dobogó szívemben,
megtalálva a válaszokat
átlényegülő lelkemben...

Simon M. Veronika grafikája

Domahidi Klára: Csak fogd meg két kezem...

Mikor gondom rám zuhan,
s nyom le a földre,
csak fogd meg két kezem.
Erőt merítek belőle.

Mikor a nap szikrázó sugarát is
szürke színben látom,
csak fogd meg két kezem.
Nyugalmam megtalálom.

Mikor ködfátyol ereszkedik rám,
s takarja előlem a fényt,
csak fogd meg két kezem.
És maradj az enyém.

Mikor a komor sötét
elnyomja vágyunk örömét,
csak fogd meg két kezem.
S töröld le szemem könnyét.

Mikor a csoda, amire vágyok –
egyre csak késik,
csak fogd meg két kezem.
S már nem is hiányzik.

Domahidi Klára festménye

Z. Farkas Erzsébet: A hajnal lovasa

Esteledik.

A lenyugvó nap sugarai
vörös fénykört húznak
a gémeskút köré.
Két fa árválkodik,
büszkén várakoznak.
A világító ablakok,
mint szemek fényei
gyógyító mosollyal,
göncölszekér-türelemmel,
elfüggönyözött vágyakkal
árkot ásnak
a mozdulatlanságra.
A kigyúlt ég alján
az öröm észrevétlen
morzsái leereszkednek
a boldogságsziget fölött
vágtázó hajnal lovasára.

Majorváry Sz. Sándor: A Göncölszekér

Varga István: Éjszaka csillaga

Kocsid megáll, vágyódón ölel a szél.
Távolban ablak fények.
Rejtve lesni sötétből a fénybe,
szíved izgatottan kalapál.
Itt állsz, fővény, homok bőröddel egyesül.
Bölcsőd a part.
Hullámok hátán kábákból formálsz szavad.
Végtelen üresség, táncol a tenger.
Hajad nedves, beletúrsz.
Rózsa illattal kedveskedik egy kósza pillanat.
Belédhasít, majd áthatol testeden a szerelem.
Itt a feneketlen sötétben, a csillagok alatt.
Már repülsz, szállsz az égen.
Nem vagy más, csupán piciny albatrosz, mit
eltölt a közelgő karácsony képe, s a szeretet,
valahol a csillagok között.

Demény Zita: Néma táj

A táj még alszik,
néma csend honol,
nem szól a madárdal
a fákon, patak parton.

Néhol egy gally
meg-megrezzen,
lágy szellő lengeti,
bús nótáját énekli.

A forrás nem csobog,
nem zenél,
csak csendben ül
a szikla tetején.

Ám ha jő a tavasz
ébred táj,
leveszi minden
szomorú zászlaját.

Bozók Ferenc: Imádság tavaszért

Tartsd a tavaszt a szobában,
hol pihen ő,
mert ma beteg van a házban,
lágy, pihe nő.

Tört, pici nő, tizenéved
tört, pici láng,
jöjj be tavasz, s menedéked
óvja szobánk!

Majoros Zsuzsanna: Hajnali fény

Nézem az égen a föld közelében
A hajnali rózsaszín fénye kigyúl...

Látom a távoli gyárból a füstöt
Az égre gomolyogva fölé bodorul.

Múlik a hajnali fényteli füst-köd
A reggeli fények mögé beszorul.

Hátul a tájban a méla homályban
A csillagos éjszaka már elvonul.

Fázik az ágon egy kósza levélke
A földre peregne a többi felé...

Fázik a szívem is, messze a párom
A téli határon hogy' jussak elé... ?

Nézz ide, rügy fakad benn a szobában
A nap sugarának a jó melegén!

Engedi lassan a fagy a világot, –
A szíve is enged a vágy melegén...?

Lindák Mihály: Köszönöm

Azon a napon megállt a világ,
sötét, nehéz felhő telepedett ránk.
Szerettem volna ölembe ültetni,
mesélni, mesélni és forrón ölelni.

Viharfellegek közt villámok cikáztak,
a heves indulatok, szavak szikráztak.
Szerettem volna fejem ölébe hajtani,
remegő, karcsú testét féltőn simogatni.

Hiányzó tolerancia, tűrőképesség
csillapították az izzó szenvedélyt.
Egymásnak feszülő makacsság, nyakasság,
hamu alá rejtí szerelem parazsát.

Döntés lehet szilárd, megmásíthatatlan, kemény,
de mindig megmarad az örök, éltető remény.
Rövid életünk során bármi is jöhet,
mindenért tenéked köszönet, köszönet.

Köszönöm szívednek minden rezdülését,
a belőled sugárzó tiszta fehér fényt.
Köszönöm neked, mit értem gyakran tettél,
forró szerelemmel óvón átöleltél.

Köszönöm bátor, önzetlen szerelmed,
amit sem tér, sem idő nem feledtet.
Köszönöm ajkad mosolyát, szemed csillogását,
az életembe lopott tavaszi napfény ragyogását.

Aleva Sárosi Erzsébet: Anyákról

A gyermek, mely az anyjától
Mennyi, mindent kapott.
Miért érdemel csak egy napot?

Az anyáknak 365 ünnepnap jár
Ennyit érdemelnek,
Így kap értelmet.

Kitől kaptuk az életet,
Nem szabad egy napot.
Mert az anyák, ők nagyok.

Hálából, öleld meg nagyon.
És dolgos kezére, adj egy
Csókot, de nagyot. Hogy,

Szemébe könny szökelljen.
És felejtse el, kis
És nagy rosszaságod.

De jó, hogy ő megszületett,
karocskája ölelgetett,
fonta kezét a nyakamba
arcomat Nap simogatta.

Bár már felnőtt, most is látom.
Éjszakánként úgy dajkálom.
Gyermek marad, mindig gyermek,
míg szívem kővé nem dermed.

Istennek köszönöm, hála!
Ő nekem világok világa.
Vénülő kezemmel dédelgetem,
soha sorsára nem engedem.

Óvom széltől, zúgó ártól,
szervedésnek viharától,
betakarom szeretettel:
Istenem, Te se engedd el!

Maczkó Edit: Anyai szeretet

Nem is rég volt talán éppen
harminc éve, hogy a réten
futott, játszott cseperedett,
cserfeskedett és nevetett.

Csillag szempár rám ragyogott.
Kócos hajába szél kapott.
Futott, játszott és nevetett
áradt belőle a szeretet.

Rám-rám nézett, s szeme lángja,
ajka édes mosolygása,
éltetett és reményt keltett,
Isteni ajándék: gyermek.

Hornok Magdolna festménye

A magyar rovásírásról

A magyar rovásírás a nemzet egyik méltatlanul elfeledett kultúrkincse. Már honfoglaló őseink is használták, de eredete még korábbra nyúlik vissza. Nevét onnan kapta, hogy általában fába (botra), vagy ritkán kőbe vésték, illetve rótták.

A rovásból adódik a betűk szögletes jellege, ezeket a jeleket könnyebb volt bevésni, mintha ívesebb betűket használtak volna. Szintén emiatt használták az ún. csoportjeleket és a rövidítéseket. Az írás irányultsága (jobbról-balra) pedig abból fakad, hogy könnyebb volt a botot bal kézzel tartani, és jobb kézzel balra haladva írni.

A kereszténység felvételével a pogány szertartásokat, és szokásokat törvényben tiltották meg, és ez a sors várt az addig használt rovásírásra is. Az írott emlékeket központilag összegyűjtötték, és megsemmisítették. Ezzel egyidőben a központi hatalom kérte a pápai egyházat, hogy készítse el a magyar nyelvet leírni képes latin ábécét is, ez viszont évtizedekig elhúzódott, az elterjedése pedig mintegy kétszáz évig. Ezalatt az idő alatt a királyi udvarban latinul írtak, a vidéki közemberek viszont továbbra is a rovásírást alkalmazták.

a	á	b	c	cs	d	e	é	f	g	gy	h	i	í	j	k	l	ly	m	n
ᚨ	ᚩ	ᚪ	ᚫ	ᚬ	ᚴ	ᚵ	ᚷ	ᚸ	ᚹ	ᚺ	ᚻ	ᚼ	ᚽ	ᚾ	ᚿ	ᛀ	ᛁ	ᛂ	ᛃ

ny	o	ó	ö	ő	p	r	s	sz	t	ty	u	ú	ü	ű	v	z	zs
ᚩᚫ	ᚾ	ᚿ	ᛀ	ᛁ	ᛂ	ᛃ	ᛄ	ᛅ	ᛆ	ᛇ	ᛈ	ᛉ	ᛊ	ᛋ	ᛌ	ᛍ	ᛎ

ᚺ	ᚻ	ᚼ	ᚽ	ᚾ
5	4	3	2	1
ᚹ	ᚸ	ᚷ	ᚶ	ᚵ
1000	100	50	10	

25 órás felolvasás Wass Albert és más íróink műveiből

Egy debreceni fiatalembernek 2003 telén támadt egy ötlete: Wass Albert műveiből egyszerre több helyszínen 24 órás felolvasást tartani, és ezzel a világsúccsal felhívni a figyelmet az elhallgatott író munkásságára. A hajdúsági kezdeményezés futótűzként terjedt a világ magyar közösségeiben, egymás után érkeztek a csatlakozásról szóló üzenetek Debrecenbe. A néhány hónappal előtte megalakult Egyesült Magyar Ifjúság szervezésében végül összesen 21 helyszínen indult meg a felolvasás 2004. február 21-én este 6 órakor. A több ezer olvasót mozgósító akció felejthetetlen élmény volt valamennyi résztvevő számára. Négy évvel később, 2008 végén a székely-magyar kézfogás jegyében zajló Pilis-Hargita túra szervezői élesztették újra fel az ötletet, s egy órával megtoldva az első felolvasást, újra meghirdették a kezdeményezést. Idén egy keszthelyi társaság érdeklődésére a tavalyi kezdeményezők újra a felolvasás mellett döntöttek, egyúttal azt is elhatározták, hogy mostantól évről-évre meghirdetik az akciót, egészen addig, amíg Wass Albert mellőzöttsége fennáll.

2010. február 26-án, pénteken, 18.00-tól szerte a Kárpát-medencében a magyar irodalom nagyjaitól történtek felolvasások szombat 19 óráig.

Domahidi Klára és Majorváry Sz. Sándor a kisgyőri helyszínhez szombaton csatlakozva képviselték egyesületünket. Wass Albert *Elvész a nyom* és a *Kard és kasza* című regényeiből idézve fel feledhetetlen részleteket.

Domahidi Klára a felolvasáson

Közhasznúsági jelentés – 2009 (Kivonat)

Az egyesület neve: Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület (MAIT).

Székhely: 3565. Tiszalúc, Hunyadi u. 20.

Adószám: 18436817-1-05

Közhasznú fokozat: közhasznú szervezet.

Bírósági nyilvántartásba vétel száma, kelte: 11.Pk.63.084/2001/7., 2001. 04. 03.

Számviteli adatok (E Ft-ban):

Adó 1%-ból a bevétel: 40

Tagdíjból a bevétel: 42

Közhasznú bevételek: 632

Összes bevétel: 714

Összes kiadás: 649

Áthozat a 2008-as évből: 178

Maradvány a 2010-es évre: 243

Tárgyévi eredmény: 65

Adó 1%

A Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület köszönetét fejezi ki azoknak, akik a 2008. évi adójuk 1%-át egyesületünknek ajánlották fel.

A felajánlott összeget működési célra használtuk fel.

Adószámunk: 18436817-1-05

Kérjük, hogy amennyiben teheti, ajánlja fel idén is adója 1%-át egyesületünk részére.

Köszönettel: A Vezetőség

Kiadó: MAIT KHE. 3565 Tiszalúc, Hunyadi u. 20

Nyomda: Z-Press Kiadó Kft. 3532 Miskolc, Liszt F. u. 16/A

Főszerkesztő: Kisgyóry Szabó Zsolt.

Szerkesztők: Domahidi Klára, Majorváry Sz. Sándor és Varga István.

Honlap: <http://mait2001.freeweb.hu>. E-mail: mait@freemail.hu

© MAIT KHE, 2010

Majorvány Sz. Sándor: Gémeskút

Simon M. Veronika festménye

Domahidi Klára fotója